



תת"ע 10227/10/17 - מדינת ישראל נגד עודה עבד אל רחים עודה עבד אל רחים, הנאשמים

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 10227-10-17 מדינת ישראל נ' עודה עבד אל רחים
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

עודה עבד אל רחים עודה עבד אל רחים -
הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם עומד לדין בגין עבירה של שימוש בטלפון, שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב היה בתנועה - עבירה בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר בכתב האישום, וטען בישיבת ההקראה: "זה לא היה שימוש בטלפון בכלל, אבקש לקבוע את התיק לשמיעת ראיות. מודה בזמן ובמקום".

מטעם התביעה העיד השוטר, רס"ר קובי שלום חנוך מנחם, אשר ערך את הדו"ח (ת/1). בהתאם לדו"ח, השוטר בהיותו בתנועה על אופנוע בכביש 6 לדרום, נסע במקביל למשאית של הנאשם והבחין בנאשם כאשר הוא אוחז בידו בטלפון נייד ומשתמש בו, ואז הורה לנהג לעצור הרכב בצד.

דברי הנאשם, כפי שנרשמו מפיו ע"י השוטר בדו"ח: "אני רק ניסיתי לעשות משהו בטלפון. הטלפון נכבה רציתי לראות למה נכבה".

בחקירתו הנגדית ציין השוטר כי ממקום מושבו על האופנוע הוא יכול היה לראות את הנהג. השוטר עמד על כך כי כל הרשום בדו"ח מדויק וכי הבחין בכך שהנאשם החזיק במכשיר הטלפון.

הנאשם העיד להגנתו כי לא החזיק את הטלפון, לטענתו אף אמר לשוטר כי לא נגע בטלפון.

לדברי הנאשם השוטר רשם לו דו"ח נוסף בגין אי חגירת חגורת בטיחות ואי החלפת טכוגרף, עליו נשפט במשפט אחר.
עמוד 1



עוד ציין הנאשם, כי במהלך דין ודברים עם השוטר בעת רישום הדו"ח, השוטר דיבר אליו בצורה לא יפה ולכן התקשר למוקד 100 של המשטרה, שם נמסר לו שתישלח אליו ניידת ולאחר מספר דקות הגיעה למקום ניידת משטרה.

הנאשם בחקירתו הנגדית אף הכחיש כי את דבריו כפי שצוטטו על ידי השוטר בדוח.

טענות הצדדים

טענת המאשימה:

המאשימה בסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשם, לשוטר לא היה כל אינטרס בהפללת הנאשם, עדותו לא נסתרה, וניתן לראות אף בדברי הנאשם הודאה ספונטנית באשמה.

טענת ההגנה:

ההגנה בסיכומיה ביקשה לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק, מפנה לכך שמדובר בגרסתו של השוטר אל מול גרסתו של הנאשם, לאור מאמציו של הנאשם להוכיח כי טענתו בדבר התעמרות השוטר והגעת ניידת למקום, יש לקבל את גרסתו ולזכות את הנאשם.

דין והכרעה

לאור דברי הנאשם כי שוחח עם מוקד 100 שלה משטרה בגין התנהלות השוטר מולו ובעקבות שיחה זו הגיעה למקום ניידת משטרה, הוצאתי צו בו הוריתי למשטרת ישראל לקיים בדיקה ולהודיע האם קיים רישום במוקד 100 של המשטרה על שיחתו של הנאשם עם המוקד והאם אכן הגיעה למקום האירוע ניידת משטרה.

ביום 14.11.18 התקבלה תגובת המשטרה לפיה מבדיקה מול מוקד המשטרה עולה כי לא קיים כל רישום על שיחה שהתקבלה ממכשיר הטלפון של הנאשם למוקד, לא במועד האירוע ולא במהלך כל אותו השבוע.

לבקשת ב"כ הנאשם הוצאו צווים לחברת סלקום ולחברת חוצה ישראל על מנת לאתר את השיחה או צילום הכביש, אך לדברי ב"כ הנאשם לא התקבל מהם דבר באשר לטענתם, לא נשמר בחברתם תיעוד ישן.

ב"כ הנאשם טענה כי יש לזכות הנאשם אף מטעמים של הגנה מן הצדק, זאת לאור העובדה כי לנאשם יוחסו בגין אותו מקרה 3 עבירות שונות בשני דוחו"ת, המדובר בחריגה מהנחיות המשטרה הקובעות כי יש לרשום דו"ח אחד כאשר מדובר באותו מקרה.

ב"כ הנאשם אף הפנתה להחלטת ביהמ"ש לתעבורה בחיפה בתיק 1545-09-18, בו הורה על מחיקת אישום כאשר פוצלו לשני אישומים שתי דוחו"ת ברירת משפט שניתנו בגין אותו אירוע (2 עבירות שונות).



הגנה מן הצדק הינה טענה מקדמית אשר יש להעלותה בתחילת הדיון המשפטי, בתיק אותה ציינה ב"כ הנאשם, אכן נטענה הטענה בתחילת ההליך, ובסופה של ההחלטה קבע ביהמ"ש כי מאחר והנאשם טרם השיב לאשמה קיימת למאשימה האפשרות להגיש את האישום מחדש.

שונה הדבר במקרה שלפנינו, הנאשם העלה את הטענה כי נרשם לו דו"ח נוסף בגין אותו מקרה רק במהלך חקירת עד התביעה, יש לציין כי אף ניהול התיק הנוסף לא העלה הנאשם טענה כי נרשם לו דו"ח נוסף בגין אותו מקרה.

לפיכך משבחר הנאשם לא לטעון כנגד פיצול הדוחות לא בתיק הנוסף ולא בתיק זה עד לשלב הסיכומים אין מקום לקבלת טענת ב"כ הנאשם בשלב זה.

לאחר שבחנתי את גרסאות הצדדים, את הראיות שהוגשו מטעמם, ושמעתי את עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט הפלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות העבירה, כפי שעולה מהדו"ח שערך תוך התייחסות לכל רכיבי העבירה, למסלול נסיעת הנאשם, מקום עמידתו, קיום קשר עין עם הרכב ועם הנאשם מקום עצירת הנאשם, ומכלול העובדות הרלוונטיות לאישום.

2. עדותו של עד התביעה בביהמ"ש הייתה עניינית, בהירה, עקבית ואף לא נסתרה בחקירה נגדית על ידי הנאשם.

יש לציין כי מצאתי תימוכין לדברי השוטר גם בדברי הנאשם לשוטר במהלך רישום הדו"ח: "אני רק ניסיתי לעשות משהו בטלפון. הטלפון נכבה רציתי לראות למה נכבה".

גם לטענתו של הנאשם כי בינו לבין השוטר התנהל ויכוח קשה והשוטר אף איים עליו במהלך הוויכוח, לפיכך נאלץ הנאשם להתקשר למוקד וניידת נוספת הגיעה למקום, לא מצאתי כל תימוכין, כאמור לעיל, מבדיקה מול מוקד המשטרה לא נמצאה כל תמיכה לגרסתו של הנאשם לפיה הוא התקשר למוקד וניידת הגיעה למקום, כמו גם מחברת סלקום וחברת חוצה ישראל לא נמצאו כל תימוכין לטענתו ואף השוטר בעדותו מסר כי לא זכר לו כל אירוע כזה.

בע"פ 4004/98 (ת"א) ורשבסקי נ' מ"י, מתייחס כבוד השופט מודריק לקושי הרובץ לפתחם של שופטי התעבורה, הנצרכים לחרוץ ממצאים על פי אמון בנסיבות של "עדות מול עדות":

"לדידי עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם... אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין, והוא עשוי באורח תת הכרתי "ליפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג



המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית, והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו, ושעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו, עליו לבצע ראייה לאחר במעשהו, ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

"בוודאי שלא ניתן לומר, שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה. גם שוטר עשוי לשקר. הוא עלול גם לטעות, שלא במתכוון. על כן צריכה הערכה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקוח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים...".

לפיכך בנסיבות המקרה שלפני, לאחר שמיעת הצדדים, בחינת העדויות ולאחר שהזהרתי עצמי שבפני עדות יחידה הריני קובעת כי יש ליתן אמון מלא בעדות עד התביעה ולא היה בעדות הנאשם כדי ליצור ספק בדבר אמינותה.

יתרה מזאת אציין, כי משכשל הנאשם מלהוכיח מקצת גרסתו - בכך השמיט הבסיס מתחת לאמינותה.

לאור האמור אני קובעת כי הנאשם עבר את עבירה ומרשיעה אותו בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' ניסן תשע"ט, 07 אפריל 2019, במעמד הצדדים